

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti profeman velja: Za celo leto predplačan 15 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid., za en mesec 1 gid. 40 kr.

V administraciji profeman velja: Za celo leto 12 gid., za pol leta 6 gid., za četrt leta 3 gid., za en mesec 1 gid. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gid. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Mesečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša. Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 178.

V Ljubljani, v torek 5. avgusta 1890.

Letnik XVIII.

Domoljubje!

Slehnega omikanega naroda sveta dolžnost je, slaviti može, kateri so mu darovali vse svoje duševne moči, budili ga in navduševali s svojimi govorimi in pesnimi ter pomagali mu do višje stopinje omike in izobraženosti.

Eden teh duševnih velikanov našega naroda je „notranjski slavec“, nesmrtni

Miroslav Vilhar.

Zložil je brez števila krasnih pesmic, mnoge z napevi vred, ki so se udomačile ne le po slovenskem, ampak po vsem slovanskem svetu. Spominjamo le na mile pesni: „Po jezeru“, „Mila lunica“ itd. — Vilhar je bil ob enem dramatik. Spisal je mnogo gledaliških iger, ki so se z najboljšim uspehom igrale po slovenskih odrih. — V zvezi z Levstikom je deloval tudi na nehvaležnem časnikarskem polju, s katerega ga je bila odločna pisava spravila v ječo na Žabjek. — Bil je mož jeklenega značaja, navdušen Slovenec do zadnje žilice svojega bitja.

Ta odlični narodnjak je v trgu Planina na Notranjskem dné 7. septembra 1818. leta v hiši štev. 74, ki še sedaj nosi ime „Vilharjeva hiša“, ugledal luč sveta. V hvaležen spomin je dalo „Slovensko pisateljsko društvo“ v njegovo rojstno hišo l. 1888. vzdati spominsko ploščo. Slovesnosti odkritja te plošče pa še do današnjega dné ni bilo, dasiravno so planinski rodoljubje že l. 1888. vse pripravili za njeno praznovanje. Zaradi neljubih zadržkov in pomišljanja se je ta narodna svečanost odlagala od leta do leta. Odbor tukajšnje čitalnice se je z nova poprijel te stvari in pozivlja danes vse slovenske rodoljube, v prvi vrsti Notranjce, naj drage volje pripomorejo, da se „Vilharjeva slavnost“ letos po vsakej ceni praznuje. Rodoljubnih odličnjakov v Planini je silno malo, pristo ljudstvo pa vsled vsakoletnih povodnjú jako ubožno. Ob svojih močeh ne

zmagamo troškov za slavnost, da bi bila dostojna nesmrtnega pesnika.

Rodoljubje, ki dela Vilharjeva poznate in čislate, zlasti vi Notranjci, nabirajte vsak v svojem kraju prostovoljne doneske za Vilharjevo slavnost in pošljite jih saj do 15. avgusta na odbor čitalnice v Planini! Ako nas ne goljufa upanje, nam bode mogoče kmalu potem povabiti vas na Vilharjev dan v Planino častit neumrljivega Miroslava. Ako bi nam pa tako malo denarne pomoči došlo, da bi slavnosti v večji meri ne mogli prirediti, napravi čitalnica v dan 24. avgusta skromno besedo Vilharju v čast, nabrani doneski pa se določijo k zakladu za njegov nagrobni spomenik.

Planina, dné 1. avgusta 1890.

Odbor čitalnice.

Kaj bodi učitelj?

I.

V dveh dosedanjih člankih smo pokazali, kaj je idejčno vsak učitelj katoliških otrok. Videli smo vzvišeni njegov poklic. Sedaj pa vprašamo: Katere so lepe lastnosti, ki naj zaljajo njegovo dušo? Ali kratko: Kaj bodi učitelj katoliškim otrokom? Odgovor na to vprašanje imamo v odgovoru na prejšnje vprašanje: Kaj je učitelj? Kaj je učitelj katoliških otrok?

Najprvo je apostelj Jezusa Kristusa. Kot tak ima nalogo, zasajati v otroška srca vero Jezusa Kristusa. Ne mislim reči, da bodi vsak učitelj katehet. Katekizem bodi v rokah duhovnikovih. Vera pa mora ves poduk prešinjati. Kakor mora vera vse življenje človekovo oduševati, voditi, tako mora vera tudi vse učne predmete v šoli prešinjati, ali vera bodi kot parfém ali dišava, ki puhti iz vseh predmetov. Ta vonjava naj torej vonja iz čitanke, iz zgodovine, iz naravoslovja. Globoko v srce se mora vera otroku zasaditi; to je pa le mogoče, če se mu

vsaja pri vsakem predmetu in z vsakim predmetom. Ona teorija, ki loči vero od morále, božje razodenje od človeške véde, vero od vzgoje, ni se še nikdar sponesla. Vera brez razodenja božjega pelje v velike zmote; to vidimo na védi starega in modernega paganstva. Nравnost brez vere ni dosti močna ustavljati se sili strasti. Moderni rod brez vere nam to jasno priča. In vzgoja brez vere more vzgojiti sebičnežev, sleparjev, lahkoživeev in razkošnikov, ne pa trdnih, odločnih značajev. Če učitelj otroke res vzgojuje, je vodi in spremlja tudi k službi božji. Tu mora njegov vzgled, njegova zbrana pobožnost dobrodejno vplivati na otroke, ki se s pozornim očesom ozirajo na njega, kot na najbližnji vzgled, kako naj se obnašajo. Otroci jako dobro vidijo. Dovolite mi navesti le jeden dogodek iz najnovejše preteklosti. Nekje v naši Avstriji je prišel nedavno otrok iz šole domov preplašenega obraza. Naravnost se k materi zateče. „Mama, danes ti moram nekaj povedati, pa ne me izdati.“ — „Ljubček moj, kaj pa ti je?“ — „Ne me izdati. Mama, naš učitelj je žid.“ — „Pojdi no; tiho bodi in pameten, saj je kristijan.“ — „Ne, mama; žid je.“ — „Otrok, kdo ti je pa to vendar natvezel?“ — „Nikdo, mama; sam sem videl. Naš učitelj se nikdar ne prekriza, in židje tudi ne.“ — Ta dogodek glasneje uči, kot vsaka še tako ostrá beseda.

Če hoče torej učitelj svoji nalogi kot apostelj Jezusa Kristusa zadostiti, mora biti pred vsem katoličan. Kako more žid, ki ne spozna in noče spoznati Jezusa Kristusa, otroku katoliških starišev katoliško vero v dušo in v srce vcepljati? Kako more biti luteranec ali kalvinist, ki ne verujeta, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično pričujoč, otroku v cerkvi vzgled pobožnosti in spoštovanja do presv. zakramenta, torej v reči, katero smatrata malikovalstvom? Dobro pazite na naslednjo dilemo ali dvojemni razsodek: Učitelj jud, luteranec ali kalvinec ima morda še sploh kakšno vero, ali

LISTEK.

Somenj pri Požirovcu.

Ko so krščevali svoje dni hiše, zmotili se gotovo niso nikjer toliko, kakor pri Požirovcu. — Res, da so temu ali onemu, ki sedaj nima ničesar pri hiši, kojega shrambe so navadno prazne, ki je izdal tudi že nekaj dolžnih pisem, dali ime Debelak, a pomisliti moramo, da se časi spreminjajo, naš Požirovec pa je zaklet nasprotnik „v dejanji in nehanji“ svojemu imenu. Ne mislimo zasledovati in prereševati vsega tega „dejanja in nehanja“ Požirovčevega, niti tega ne omenimo, — kar namreč trdijo opravičljivi ljudje, — da se pri Požirovčevih ne drže samo „po črki“ vseh cerkvenih postov, temveč imajo še par drugih, navadnih samo v tej hiši; tudi ne bomo pravili, koliko pšenice, rži prodá Požirovec vsako leto, ali če hočemo natančni biti, takrat, kedar je žito najdražje — le en pogled v veliko hrastovo omaro, polno plesnivih tolarjev in starih, srebrnih — tic (t. j. desetice, dvajsetice, petindvajsetice itd.), nas o tem prepriča; vsega tega ne bomo pravili, pogledjmo le malo na somenj pri Požirovčevih.

Ne vémo, ali na srečo ali nesrečo, imel je Požirovec prav mnogo sorodnikov. Spodobilo bi se bilo, da bi jih bil tudi veliko vabil na somenj, pa on —

kratko malo — nobenega ni vabil; sevéda sam tudi ni bil vabiljen. Nekdaj, bilo je menda čudovito-krasnega pomladnega jutra, usmili se ga vendar dober prijatelj in ga povabi. Odreči ne smé. Pride k prijatelju, veseli se z drugimi, mora tudi za vino dati, — zato pa je bil v sredo pri Požirovcu post, v četrtek je pustil hlapec službo, v petek dekla, v soboto so pa ljudje govorili, da imajo pri Požirovcu vsak dan sv. Jurija — in se zabavlja, kakor morda nikdar v življenji.

Čez štiri tedne je pa pri Požirovcu somenj. Treba je vabiti prijatelja. Kesa se Požirovec, da je šel na somenj, pa „po toči zvoniti, je prepozno“, pravijo stari ljudje. Sila težkim korakom ide torej k Jožetu, tako je bilo prijatelju ime. Najpoprej govorita o raznih zadevah, naposled pa reče zviti Požirovec: „Na somenj bi te povabil, pa saj vé, da ne prideš!“ — „Bom pa prišel, saj vé, da mi odloga ne daš.“ — Težko je povedati, kako je bilo Požirovcu pri sreci, ko je čul le-te prijateljeve besede.

Napoči dan, dan težko pričakovan v vasi, kjer je bil Požirovčev dom. Solnce je prav lepo sijalo in zvonovi so prav lepo peli: vse se je veselilo lepega božjega dne; vsem se bere na obrazu, ko gredo k dopoldanski službi Božji, le Požirovec se ne more tega dneva prav iz srca veseliti. Po sv. maši se pa zjasni njegovo obličje, in dokaj zadovoljen jo maha

proti domu, ker — ni videl prijatelja Jožeta v cerkvi in ne pred cerkvijo, ne pred mašo in ne po maši.

Poldne odzveni, Požirovčevi se usedejo k mizi; — nova dekla in nov hlapec sta že tudi pri hiši. — Pa kaj, da je Požirovec tako nemiren? Kaj se tako ozira doli na cesto? Lejte, prijatelj prihaja! To ga bode veselo vsprejel Požirovec! Res, že je vstal s sedeža in gré prijatelju nasproti — in gré — in zapre vežna vrata.

Jože pride in vidi vrata zaprta, pa se ne ustraši tega, temveč ide na skedenj, ki se je držal hiše, in gré čez podstrešje doli po stopnicah v vežo in potem naravnost v hišo.

„No, ali si vendar prišel?“ vpraša Požirovec prijatelja.

„Da, komaj sem se priplazil.“

„K jedi bi te povabil, pa nam je žlic zmanjkalo!“

„Žlico imam pa pri sebi!“

In — hočeš, nočeš, Požirovec mora pustiti Jožeta k mizi.

„Ali imate kaj vode, kajti kar voda napolni, ni potreba z jedjo polniti“, reče prijatelj. — In Požirovec sam hiti k studencu po vode.

Pa Jože le malo pije, rekoč: „Če človek vodo pije, potem veliko lažje jé!“ — in potem pridno povziva božje darove, ki so bili ta dan na Požirovčevi mizi.

A. A.

pa nima nobene. Nima sploh nobene vere, je kratko malo nesposoben za učitelja in vzgojitelja. Če pa ima še kaj vere, mora imeti kako gotovo vero, in ker je resnica le jedna, mora imeti vse druge vere razven svoje za napačne. Če ima katoliško vero za resnično, naj prestopi v katoliško cerkev. Če ima katoliško vero za napačno, kako more načela in resnice katoliške vere otroku vcepljati, kako pri katoliški službi božji spodbudno se vesti, ne da bi se vedel po hinavsko? Lahko je tak učitelj dober računar, dober telovadec; dober vzgojitelj nikakor ne more biti. Le učitelj-katoličan more biti vzgojitelj katoliških otrok. *)

Učitelj katoliških otrok pa ne bodi samo katoličan po krstnih bukvah; katoličan bodi tudi po svojem prepričanju, v svojem življenju! Le iz prepričanja pride prepričanje, in le tak vzor se posnema, kateri deluje iz navdušenja, ne pa iz postavne sile ali iz hinavščine. Učitelj, čegar srce ne bije gorko za svojo vero, molči pred otroci o veri, in to je premalo; ali pa celó s to in ono besedo otroka pohujša, in to je slabo, hudobno. Katehet pravi otroku: Vsak katoliški kristijan, ki ni pravomočno zadržan, bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pri sv. maši. Otrok pa vé, da učitelj ni pri sv. maši skozi celo leto, razven, ko se praznuje kaka domovinska ali patrijotična slovesnost.

Katehet pravi: Katoliški kristijan se mora ob petkih in zapovedanih postnih dneh mesa zdržati. Otrok pa vé, večkrat iz lastnega vida, da je njegov učitelj vsak petek in vsak postni dan meso. Katehet pravi: Vsak katoliški kristijan pristopi vsaj jedenkrat v letu k sv. zakramentu. Otrok pa ni še nikdar videl svojega učitelja pri mizi Gospodovi. Katehet uči, kako spodobno se je treba v cerkvi obnašati. Otrok pa ravno nasprotno vidi pri svojem učitelju. Najmanjša škoda, katero otrok pri tem trpi, je ta, da zgubi spoštovanje do svojega učitelja, ki je zgubil spoštovanje do svoje vere. In če otrok več ne spoštuje veljave v svojem učitelju, ne spoštuje tudi več veljave svojega očeta, ne spoštuje veljave svojega cesarja. Učitelj brez dejanjske vere vzgaja zoper svojo voljo nezanesljive upornike.

Kot apostelj Jezusa Kristusa mora konečno učitelj katoliških otrok v lepem soglasju živeti in delovati z duhovnikom. Oba vzgajata jedno ter isto dete; zato bode vzgoja le tedaj dobra, če oba v srčnem soglasju delujeta. To je pa zopet le tedaj mogoče, če sta oba v sreju istega prepričanja. Le edinstvo v mišljenju rodi soglasje v sreju. In ker pošten duhovnik ne sme biti mrzel in mlačen v svoji veri in v verskem življenju, zato se mora učitelj ogreti za katoliško mišljenje in čutenje. Ker duhovnik ne sme biti liberalen vnemarnež, mora biti učitelj dober katoličan.

*) Pri nas so učitelji večinoma katoliški, a izključno tudi pri nas ne. Nemškimi katoličanom ljubljanskega mesta priporočimo, naj se prepričajo o veri gg. učiteljev na šoli nemškega „schulverein“-a. Op. prel.

Dr. Gregorij Oglar (Carbonarius de Wieseneck).

Že lani sem v 181. števil. Vašega cenjenega lista prijateljem domače zgodovine podal par životopisnih drobtin o tem slavnem nakelskem rojaku ter s podatki, posnetimi iz matičnih knjig mestne župnije radgonske dokazal, da dr. Gregorij Oglar kot deželni zdravnik ni služboval le na Koroškem in Kranjskem, ampak tudi na Štajerskem. Za to svojo trditev navedem lahko še jeden dokaz, namreč dekret, s katerim je omenjeni doktor bil kot deželni zdravnik na Štajerskem nastavljen.

V deželnem arhivu štajerskem se nahaja izvirna prošnja dr. Gregorija Karbonarija za izprazneno mesto deželnega zdravnika v okrožji borovskem (Vorau). V njej navaja Karbonarij, da je modroslovje dovršil v Gradcu, zdravilstvo študiral na Dunaji, doktor pa postal v Rimu ter zlasti naglašata, da je o času kuge v Pliberku imel dovolj prilike, v zdravilstvu dejanjsko se vaditi. Tej prošnji je pridejan prvopis dekreta, s katerim so deželni stanovi dr. Gregorija Karbonarija dne 28. novembra l. 1681. imenovali deželnim zdravnikom v okrožji borovskem. Dotični dekret se v posnetku glasi: *)

„Wir N. ainer löblichen Landtschafft des Herzogthums Steyr Praesident vnd Verordnete etc. be-

Politični pregled.

V Ljubljani, 5. avgusta.

Notranje dežele.

Položaj na Češkem. V Mladi Boleslavi izhajajoči list „Jizeran“ je te dni objavil poročilo iz Prage, da bodeta knez Karol Schwarzenberg in grof Rihard Clam-Martinić zapustila političko življenje. Ako se to zgodi, nastale bodo čudne razmere na Češkem, ker Nemci postopajo složno proti razdvojenim Čehom. Upamo, da še ostaneta ta dva odlična češka konservativca na braniku za naroda blagor.

Baron Pino, deželni predsednik v Bukovini, bivši cesarjev namestnik v Trstu in pozneje trgovinski minister, je umirovljen. Cesar mu je tem povodom izrazil Najvišje priznanje.

Vnanje države.

Rim. Ker so nekateri nemški in avstrijski časniki pisali, da se je ruski zastopnik Isvolski sprl s papeževimi tajniki ter zato zapustil Rim, oglašil se je „Observateur Français“ ter pobija to mnenje, rekoč: Isvolski je zapustil Rim, da je šel na odpuš, kakor drugi diplomatje ter se bo vrnil meseca oktobra, da se bode nadalje s sv. stolom z ozirom na cerkveno vprašanje pogajal. Njegovo poslanstvo je postalo takorekoč stanovitno in uradno.

Srbija. V preteklem tednu je dala naprednjaška stranka zopet znamenje od sebe, s katerim je pokazala, da bode postavila pri prihodnjih volitvah v skupščino kandidate le v poglavitnih volilnih okrajih. Tudi so se neki mladi liberalci ločili od liberalne stranke ter mislijo postaviti svoje lastne kandidate za volitve. — Zadnji čas se po časnikih pogosto omenja, da méni srbska kraljica Natalija zaradi družbinskih razmer za zmerom zapustiti Srbijo. Koliko je na tem resnice, pokazala bo prihodnost.

Rusija. Beli car je poslal svojemu vojnemu ministru Vanovskemu povodom petdesetletnice njegove vojaške službe čestitko, v kateri povdarja, da je treba Rusiji močnih armad, toda ne iz sovražnih namenov, marveč, da se ohrani čast ruske države in zagotovi neprecenljivi mir, katerega méni car z božjo pomočjo še mnogo let vzdržavati.

Francija. Poročalo se je zadnje dni, da ste Anglija in Francija zahtevali od argentinske republike odškodnine 50 milijonov za njunim podložnikom med nemiri prizadeto škodo. Toda iz Pariza došlo uradno poročilo pobija ta glas, da bi bila zahtevala francoska vlada kako odškodnino za svoje državljane od imenovane ameriške republike.

Nemčija. Nemško-angleška pogodba o Sansibarji in helgolandskem otoku je provzročila, kakor se je že večkrat poročalo listom, mnogo nezadovoljnosti med nekaterimi nemškimi krogi. Da bi se ti nezadovoljni krogi prepričali o koristi in velikem pomenu napominane pogodbe, podal je še „Reichsanzeiger“ pojasnilo o njej. Pred vsem, — pravi ta list, — sklenila se je ta pogodba, da se udrži in ohranijo prijateljske razmere med Nemčijo in Anglijo. Nikakor ne kaže, da naj bi se zaradi naselbinskega dobička razrušile prijateljske razmere med Nemčijo in njeno bližnjo sosedo Anglijo. Na dolgo in široko se razpravljajo koristi, katere bode imel nemški narod iz imenovane pogodbe. Konečno omenja spis pomen helgolandskega otoka za Nemčijo sicer ne toliko v mirnih, pač pa v vojnih časih. S tem otokom je nemški državi mnogo bolj zagotovljen obstanek sredi njenih močnih sosed Francije in Rusije.

khennen, nachdeme gedachte . . . Landschaft den . . . Gregory Carbonary . . . zu dero bestellten Medico im Virlt Vorrau auf vnd angenomben, also solle er Doctor allen Herren vnd Landleuthen, dero selben Verwandten vnd Dienern . . . mit Arzney vnd seiner Khunst . . . gewärttig, auch den Armen . . . mit besten Fleiss . . . beyständig sein . . . Auch solle er . . . in denen Apodeggen sein Aufsehen haben . . . (er) soll alle Quatember . . . die Specereyen besichtigen . . . Fehrer solle er . . . wann er über Landt zu ainen Krankhen raisen wirdet, für Cost vnd Zehrung von der Meyl hin vnd wider, vier Schilling (fordern) . . . In der Statt aber (sollen) . . . von den Vermöglichen . . . aufs maiste funfzehn Kreuzer vnd von denen gemeinen Persohnen siben Kreuzer zwen Pfennig gegeben werden . . . Für solche seine Muehe soll ihme zu ainem stätten Wartgeld des Jahrs dreyhundert Gulden rein auss dem Einnemberamt . . . geraicht werden . . . Grätz im Landtag den 28. Nouembris im sechzenhundert ain vnd achzigisten Jahr.“

Dr. Gregorij Karbonarij je kot deželni zdravnik, „Physicus“ ali „Magister sanitatis“ za borovsko okrožje stanoval navadno v Radgoni, takrat močno utrjenem mestu na ogerski meji.

Sv. Marko niže Ptuj.

Matej Slekovec, župnik.

Anglija. Delo nemško-angleške pogodbe bode neki kmalu završeno. Istotako se poroča, da se je Anglija s Francijo z ozirom na njune afriške interese popolnoma sporazumela. Tudi pogajanja med Anglijo in Portugalom napredujejo, vendar se ne more še zagotoviti, kedaj bodo dokončana. — Kakor se je že poročalo, čakajo Angleži z veliko nestrpnostjo prihoda nemškega cesarja na Angleško. Poleg počaščenja bo imel imenovani obisk Viljema II. pri angleški kraljici vsekako tudi politički značaj. — Kakor zagotavljajo „Times“, vršila so se zadnje dni živa dopisovanja med Berlinom in Dunajem z ozirom na bolgarsko vprašanje. Govori se, da nameravajo imenovano vprašanje tako rešiti, da bo ugojeno avstrijskim in ruskim interesom. Car nima baje nič več kaj proti temu, da bi prišel na bolgarski prestol princ Valdemar Danski.

Turčija. Zaradi nemirov v zadnji čas večkrat imenovani armenski cerkvi so vtaknili v zapor 250 Armencev, med njimi mnogo služabnikov iz boljših hiš. Sultan je neki zaukazal patriarhu, da položi s škofovskim listom vsem Armencem na srce pokorščino deželnim postavam. V terek so imeli armenski boljarji zbor, na katerem so zahtevali, da se pred vsem odstranijo neprilichnosti. Z ozirom na odpust patriarha so sklenili počakati še 40 dni. Bržkone se je o teh nemirih več kričalo, kakor je bilo res. Bili so le večji domači prepiri, kakeršnih so v Turčiji navajeni.

Portugal. Ker v Španiji še vedno razsaja kolera, prepovedala je portugalska vlada španskim železnicam prihod preko portugalsko-španskih mej. Popotniki, namenjeni iz Španije na Portugalsko bodo na meji v preiskavi zaradi bolezni. Istotako se bo godilo z različnimi pošiljatkami. To bode izvestno oviralo promet, a boljša je previdnost, kakor nesreča.

Izvirni dopisi.

Iz vipavske doline, 4. avgusta. Včeraj se nas je prav veliko Vipavcev s te in one strani Hublja zbralo pri koncertu v Šturji. Napravilo ga je ondotno še mlado pevsko društvo v proslavo poroke v cesarski družini. Zato je bil prostor kakor oder okrašen s slikami in zastavami presvetle rodovine.

Vspored bil je bogat, obsegal je 13 točk, a še so nam dodali na vrh komičen prizor „Mizarja“, ki je gladil ali vsaj gladiti hotel razne grče v našem življenji. Smejali smo se mu prav od srca, pa če je vsem ugodil, ne vém. Malo težko se prenese: „zdaj že vsaka pokora si striže lase, da potem kot „štrigli“ po čelu visé“ itd. A iz lekarne dobivamo razne praške in kroglice, ki imajo grenak in zoprn ukus, bolnik jih zavziva le v nadi, da mu kaj pomagajo. Več zdravil nam je v šaljivi besedi s svojim sonornim glasom dajal pevec-mizar. Da bi le kaj pomagalo. Občinstvo mu je bilo hvaležno, ker klicalo ga je še na oder po končanih kupletih.

Gosp. R. Silvester zložil je za ta večer nalašč krasen prolog. Deklamovalka ga je gladko in ognjevito govorila, končal se je primerno s cesarsko himno.

Pesmi: razni zbori in osmospevi bili so od domačih skladateljev. Nedvčdovi in Sattnerjevi umotvori res dičijo vsak koncert. Peli so se ubrano in čisto, prav ustregli bi bili, ko bi nam bili točko za točko ponavljali, ali kedaj pridemo h koncu pri tolikem programu; tudi je petje za vedrilo pri prosti zabavi naznanjeno.

Kržičeva igra „Zamujeni vlak“ je kakor nalašč za naše občinstvo. Omikanec z zanimanjem sledi raznim dogodkom, prostak razume vse in se srčno smeje dovtipom, in naj pride zraven tudi mladina, ne najde nič pohujšljivega. Da, takih iger nam dajte, potem ne bo kaka mati ali oče v skrbi radi svojih otrok, ki pridejo k veseliam prej k pohujšanju, kakor k poštenim zabavi.

Vsekako pa smo se sinoči prepričali, da ugajajo našemu občinstvu tudi veselice brez plesa. Nismo sicer pričakovali toliko občinstva, pa kakor smo spoznali na veselih obrazih, ni bilo nobenemu žal vdeležitve. Prej je sicer marsikateri zmajeval z glavo, kako si upajo Vipavcem, naj bo že kranjskim ali goriškim, prirejati zabavo brez plesa. Bati se je bilo, da bode vsa veselica prav pičlo obiskovana tudi zaradi tega, ker je bil napovedan komaj pol ure stran očiten ples, ki je vabil mladino na rajanje.

A oni so danes vstali najbrž s težko glavo in še težjo nogo, pa s precēj izprazneno mošnjo, a obiskovalci šturske veselice so se lahko čili in zdravi podali na jutro k vsakdanjim opravilom.

Iz Trnovega pri Mirski Bistrici, 1. avgusta. (Šolska poskušnja pri redovnicah. — Slovesna sv. maša za cesarja. — Letina.) V sredo 30. julija so sklenile naše uboge šolske sestre de Notre Dame šolsko leto s slovesno

preskušnjo, katere se je vdeležilo jako mnogo poslušalcev, posebno starišev deklic, ki to šolo obiskujejo. V lepi hišni kapeli, v kateri se hrani presv. Rešnje Telo in ima blagoslovljen križev pot, je bila ob 8. uri sv. maša. Prav dobro in ginljivo so prepevale male deklice mašne pesmi in na koncu svete maše zahvalno pesem. Po sv. maši je bil šolski izpit. Deklice so v vseh predmetih glasno in veselo odgovarjale, tako, da so bili poslušalci popolnoma zadovoljni. Pri sklepu so zahvalile deklice v primernih govorčkih preč. gosp. dekana, kateri jih je z jako dobrim uspehom poučeval krščanskega nauka, drage učiteljice, katere so se z njimi trudile, in posebno ustanovnika redovniške šole, kateri je kakor drugi oče skrbel za deklice fare trnovske. Zapele so šolarice še par pesmic; cesarska himna je sklenila preskušnjo. Stariši šolaric pa so bili veseli, ko so se prepričali, koliko lepega in koristnega so se njih hčeric v kratkem času tukaj naučile. Še bolj iznenadeni so bili vsi navzoči, ko so stopili v sobo, kjer so bila ročna dela šolaric razstavljeni. To Vam je bila prava razstava lepih in koristnih ženskih del. V prostorni sobi, na več mizah je ležalo na stotine čedno in umetno izdelanih reči. Vsega si videl tu obilo: Uzorcev pletenja in znamkanja, nogovic, pletenih otroških jopičev, namiznih prtov, pokrival za postelje, pletenih zimskih rut, obuval, skledic za vizitnice, in še celó lepo vezeno podobno v okvirju, katero je deklica izdelala, smo opazili. Od proste nogovice do finega dela, predmeti koristni in potrebni prostemu kmetu in reči, katere se nahajajo v gospodskih sobah, vsega je bilo obilo razstavljenega. Vse hvale vredna je marljivost in trud vrlih redovnic, katere se popolnoma žrtvujejo v blagor mladine ter se morejo s tako lepim uspehom ponašati. Prihodnje leto se bo otvoril III. razred; lahko se bodo vse za šolo sposobne deklice sprejele. Tudi se nađejamo, da se bo kaj več tujih deklic v popolnoma vzgojo, na hrano in stanovanje oglasilo, kar bi pripomoglo, da bodo vrle redovnice materialno boljše shajale.

V četrtek 31. julija je bila tudi pri nas slovesna sv. maša za blagor novoporočene hčerke našega presvetlega cesarja. Vdeležilo se je božje službe mnogo faranov; navzoči so bili gospodje uradniki. Gospodje učitelji so pripeljali k sv. maši šolarje vseh farnih šol, katere so ta dan sklenile šolsko leto. Pred velikim altarjem sta bila tudi dva odlična gospoda v lepi vojaški opravi z mnogimi redovi na prsih, to je naš večletni poletni gost, gospod general in bivši poveljnik trdnjave baron Ludovik Schneider, in jako prijazni gosp. podpolkovnik in krajni poveljnik reški Ant. pl. Hoffmann, slavnoznani naravoslovec. Naj pri tej priliki omenimo, da je letos mnogo družin iz Reke in Trsta na hladu v Bistrici in v Trnovem, pa mnogo več bi jih bilo, da jih ne bi pomanjkanje primernih stanovanj od nas odvrčalo.

Letina pri nas še precej dobro kaže; le tiste vasi, katere je pred mesecem toča oklestila, bodo jako malo pridelale. Žita so bila lepa; krompir in fižol dobro obetata, ako ju ne bo suša poškodovala, katera je že pritiskati začela. Vinograde, katerih je pri nas le malo, so ljudje marljivo škropili; le nekateri so se trdovratno škropljenju ustavljali. Do sedaj se še bolezní na peresih prav malo pozná: trte so še prav lepo zelene, vendar prav malo vinske kapljice obetajo, ker se je grozdíče brž po cvetju jako osulo. Sploh se nađejamo, da bo leto kmetu nekoliko zacelilo rano, katero mu je lanska sila slaba letina zadala. Bog daj, da se to uresniči!

x. y.

Iz Črnomlja, 2. avgusta. Na dopis iz Črnomlja, priobčen v „Slovenec“ št. 166 od dne 22. julija t. l., sledeče v obrambo in pojasnilo:

1. Gospod dopisnik pravi, da je bilo letno sporočilo tukajšnje štirirazredne „Franc-Jozefove“ ljudske šole letos prav kratko, posebno šolska kronika, da je pomanjkljiva. Sporočilo sestavljeno je kot po navadi. Šolska kronika bila bi lahko jako obširna, ako bi bilo v njej popisano slavnostno otvorjenje in blagoslovljenje nove šole ter blagoslovljenje nove šolske zastave. Da ne bi poročilo preveč stalo, izpustil sem to in v kroniki le omenil, da je vsa svečanost popisana v knjižici, katero so sestavili učitelji in katero knjižico so dobili vsi šolski otroci.

2. Podpisani učil sem v II. mešanem razredu v drugem polletju pošteno 20 ur na teden in ne 20 ur na mesec, kakor pravi g. dopisnik. Ako mi očita tri šolske dni po binkošti in dvanajst šolskih dni, katere sem zamudil zadnji čas od 24. junija do

11. julija t. l. radi bolezní, je jako žalostno. V prvem polletju bili smo še v stari šoli, kjer so le štiri sobe, a učiteljskih močij bilo je pet. Drugi štirje učitelji, oziroma učiteljice, prevzeli so vse štiri razrede, tedaj ostal sem jaz popolnoma prost. Ker pa ni nikdar moja navada bila, sebe oprostiti, ampak vsako leto prevzamem popolni poduk v istem razredu, kateri mi vsled alterniranja pripade v vsakdanji in ponavljajni šoli, hotel sem v 2., 3. in 4. razredu po nekoliko ur prevzeti, toda gg. učitelja Šetina in Rupnik, kakor tudi gospd. učiteljica Matanovič, so se z ozirom na to, da ni dobro, ako se predmeti in učitelji med letom preminjajo, in z ozirom na to, da imam mnogo uradnega posla, izrekli proti temu. Vendar nisem hotel biti povse prost, ampak prevzel sem v 2. mešanem razredu 4 ure na teden računstvo, v katerem predmetu sem z malo izjemami, ko sem bil na šolskih inšpekcijah, celo prvo polletje redno poučeval. Tedaj ni res, da so me skoro vedno drugi učitelji v mojem predmetu nadomeščali.

3. Gosp. dopisnik pravi nadalje, da šola ni na pripravnem kraju, da so šolske sobe premajhne in niso jednako velike, ter da se je radi tega v prvem razredu moral vpeljati poldnevni poduk, in da učiteljici podučujeta v večjih sobah in več šolskih otrok. Šola stoji na glavnem trgu nasproti cerkvi, ker le tam hotele so jo v šolane občine zidati. Šolske sobe niso premajhne, kajti vsaka soba ima prostora za 80 otrok, tedaj 5 sob za 400 otrok. Ker je bilo pa le 397 otrok s tujimi vred, tedaj ni bila šola premajhna, ampak le slučajno se je moral vpeljati v 1. razredu poldnevni poduk, ker je bilo tu 128 otrok. Da ni mogoče toliko otrok skupno podučevati z uspehom, vsakdo umé; šolske sobe se pa navadno tudi ne delajo večje, nego za 80 otrok, ker po postavi na jednega učitelja pri skupnem poduku spada k večjemu 80 otrok. Ni res, da so šolske sobe po velikosti različne, kajti vse sobe so jednake in le v II. nadstropji so večje, kolikor je zid tanjši, namreč 15 cm, ker to ne more drugače biti. Tudi ni res, da podučuje prva učiteljica blizu 100 deklic skupaj, ampak le 90, tedaj malo več od mene, ki sem imel v 2. razredu tudi 85 otrok. Nadalje moram pojasniti, da druga učiteljica ni učila skupno 128 otrok, ampak pri poldnevem poduku le po 64 skupaj, kar vendarle ni tako težavno.

4. Ni res, da so bile v drugem polletju po odhodu 3. učitelja v Leskovec faktično le tri učiteljske moči, namreč jeden učitelj in dve učiteljici, ampak bila sta dva učitelja in dve učiteljici, kajti da sem v 2. razredu, katerega sem po alterniranju letos prevzel, v popolnem številu 20 ur na teden učil, razven v prej navedenem času bolezní in nekoliko dnij inšpekcije, dopričajo lahko učitelji in otroci.

5. Da je v 1. razredu poldnevni poduk vpeljan, ni nič novega, ker tako se je že dve leti prej tudi v stari šoli podučevalo; tudi je na deželi sploh in še celó v višjih razredih vpeljan poldnevni poduk. Da bi šli stariši po zimi v slabem vremenu svojim otrokom naproti, mi sicer ni znano, vendar je lahko mogoče; ali to je pri poldnevem poduku ravno tako in še bolj potrebno, ker otrok še bolj oslabi, ako gre zgodaj zjutraj od doma in še le na večer domov pride, med tem, ko je opoldne morebiti le kaki kosček kruha pojedel, ali pa celó ničesar.

Sicer se pa iz voditeljevega stanovanja lahko napravi šesta učna soba, ako hoče šolska občina voditelju plačevati stanarino in ako bi višje šolske oblasti za 397 otrok dovolile šest učiteljskih močij, česar se pa ni nađejati.

Konečno dostavljam, da na takove napade ne bodem več odgovarjal.

Črnomelj, 2. avgusta 1890.

Anton Jeršinovec,
voditelj šole.

Dnevne novice.

(Cesar v Gradcu) Cesar je včeraj obiskal so-progo ces. namestnika, ogledal si novo mestno hišo in popravljeno deželno hišo, ter položil temeljni kamen novemu deželnemu muzeju. Na nagovor županov je cesar odgovoril, da dežela s to razstavo vé častiti spomin nadvojvode Janeza. Popoldne si je cesar ogledal razne zavode. Ob 8. uri se je odpeljal. Na kolodvoru so bili zbrani vsi dostojanstveniki in neštevilna množica ljudstva. Mesto je krasno ozaljšano, zastave so večinoma „črno-rumene“, „belo-zelene“ in „rudeče-bele“, vendar je tudi mnogo „črno-rudeče-zlatih“.

(Shod slovenskih abiturijentov) pričel se je včeraj ob 11. uri v čitalnični dvorani, kjer je bil

pozdrav došlih vdeležencev. Zvečer je bila na čitalničem vrtu abiturijentska beseda, katera se je izvršila sijajno. Gospodje abiturijenti smejo biti popolnoma zadovoljni z uspehom. Kakor smo čuli od strani, došlo je v blagajnico blizu 320 gld. Akoravno so bili troški za olepšavo vrta, godbo itd. veliki, vendar preostane še znatna svota na korist velikošolskima zalogama na Dunaju in v Gradcu. Odličnega občinstva iz Ljubljane in drugih krajev sta bila polna salon in vrt. Danes zjutraj ob 7. uri je preč. g. profesor Tomo Zupan daroval sv. mašo na Rožniku, katere so se vdeležili abiturijentje v obilnem številu. Ob 10. uri danes je bila slavnostna seja. Jutri priobčimo obširnejše poročilo.

(Poročil) se je včeraj gosp. Jakob Furlan, mestni učitelj v Ljubljani, z gospodičino Marijo Čamloh.

(Umrli) je včeraj v Zagrebu eden najodličnejših hrvatskih rodoljubov, Ivan Mažuranič, genijalni in brezsmrti pesnik „Čengić-age“ in nepozabni ban hrvatski. Ta nenadna in žalostna vest o smrti prvaka hrvatskih pisateljev, državnikov in rodoljubov, je gotovo globoko užalostila vsako rodoljubno srce. Naše sožalje!

(V Celji) se je na potu iz Trsta na Dunaj mudil neki Slovenec, ki je doma pri Ljutomeru. Podal se je v gostilno. Zeleč vstopiti v sobo, zagledal je in prebral nemški in italjanski napis na vratih. V glavo mu šine misel: hočem vedeti, da li res tu slovenski ne znajo ali pa ne marajo za slovenski denar. Vsled tega je vstopivši navlašč s pomočjo taljansčine nagovoril strežnika, a ta je v nemščini odvrnil, rekši, da ne razume. V daljsem pogovoru se je potovalec prepričal, da v gostilni znajo slovenski bolje, kakor nemški, a taljanski ne umejo nič v kljub taljanskemu vabilu, t. j. vsaj tiste osebe, s katerimi je, kakor se nam piše, potnik imel priložnost govoriti. Tudi denarja od slovenskega gosta se niso branili, čeravno napis ne vabi v gostilno Slovenca. Naš poročevalec dostavlja, da ni posebno radoveden zvedeti, kdo da gostilničarjem v imenovanem mestu vstreza v obilnejši meri, da-li Slovenec ali — Taljan.

(Vmeščen) je bil včeraj dosedanji kurat v Šentpetru na Notranjskem, čast. g. Anton Verbaj, na župnijo Kamnogorico; danes pa bivši kapelan v Škocijanu na Dolenjskem, čast. g. Jos. Borštinar, na župnijo Šentpeter pri Novem Mestu.

(V Ameriko) se je danes odpeljalo dvanajst Dolenjcev iz sodnega okraja žužemberskega in kočevskega.

(Pevska slavnost v Mariboru.) Vse čast. gospe poverjenike, pevske zборе in posamezne pevce, kojim so se poslale letošnje koncertne pesmi, opozarjamo, da prinesó vse note seboj, sicer jih bode manjkalo pri koncertu. Tudi pevska znamenja se naj ne pozabijo. Kdor jih še nima, dobil jih bode na dan koncerta pri glavni vaji za 30 kr. Skupni obed bode pripravljen ob 1. uri za 200 do 300 oseb; ostali morejo obedovati po kartah. Še enkrat prosimo vse pevce, ki bodo sodelovali pri koncertu, da pridejo zaradi glavne pevske vaje pravočasno.

(„Celjski Sokol“) je ustanovljen. V odboru so gg.: Dr. Vrečko, starosta; dr. Dečko, podstarosta; dr. Treo, tajnik; drd. Georg, blagajnik; Fran Lončar, orodjar; dr. Dominkuš, Milan Hočevár in Dragotin Vanič, odborniki. Osnovna slavnost se bode vršila dne 7. in 8. sept. Novemu, za Celje in okolico prepotrebneemu društvu želimo krepko in dolgo življenje. Na zdar!

(Glas iz-med občinstva:) Krajska dežela je še vedno zavetišče različnim pustolovcem. Nedavno so celó Benečani prodajali slovenske molitvenike po Ljubljani, toda blago je bilo ničvredno v vsakem oziru. Sedaj pa lazi po Ljubljani neki krošnjar z raznimi zapisniki, knjigami itd. ter prodaje svoje blago jako po ceni. Ali papir in vez sta tako slaba, da je vsakdo opeharjen, kdor kaj kupi od njega. Céno in slabo je najdražje plačano.

(Kolera v Reki?) Neki reški list poroča, da je neka delavka v tamošnji tabačni tovarni nenadoma pala v nezavest z znaki kolere. Delavke so se silno prestrašile. Nezavestno so odnesli na dom in ji je odleglo.

(Extra Hungariam non est vita.) V Subotici sta hotela dva Subočana pred kotarskim sodcem pričati hrvatski. Za to predrznost kaznoval je sodnik oba, odtegnivši njima potne troške.

(Letina v Dalmaciji) kaže prav dobro, izvzemši posamezne kraje. V dubrovaškem in makarskem okraju tožijo, da odpada oljkin sad.

(Novo mašo) bode daroval čast. gosp. Erazem Otokar Rybák, ud reda usmiljenih bratov, ki obiskuje bogoslovski zavod prečast. oo. frančiškanov v Kamniku, dné 10. avgusta v Pragi in ne v Ljubljani, kakor se nam je poročalo.

(Toča) je padala v Škofji Loki in bližnji okolici včeraj popoldne okoli 4. ure.

(V Oseku) so te dni naredili osrednjo telefonsko postajo, ki je v zvezi z vsemi žicami.

Telegrami.

Dunaj, 4. avgusta. Zjutraj se je pripeljal princ Ferdinand Bolgarski ter se po enodnevnem odmoru odpelje na Ogersko obiskat svojega brata Filipa.

Dunaj, 5. avgusta. Ferdinand, princ Bolgarski, je odpotoval zjutraj na Ogersko na posestvo svojega brata Filipa in ostane tam nekaj dni, da se mu utrdi zdravje. Potem se bo podal v Bolgarijo, kjer bo 14. t. m. obletnica nastopa njegovega vladanja. Kakor zagotavljajo verjetna poročila, so popolnoma neosnovane vesti, da méni princ Ferdinand razglasiti nezavisnost Bolgarije, ko se povrne na bolgarska tla.

Pariz, 4. avgusta. V Saint-Etienneu je bila danes nova nesreča. Galerija se je udrila, nastal je ogenj. 120 delavcev je v jamah; trije so težko, dva lahko ranjena.

Madrid, 4. avgusta. Kolera se je pokazala v Argesu, v pokrajini toledski.

Popravek.

Slavno vredništvo!

Gledé na „Pojasnilo“, katero je objavil gosp. Janez Borštnik iz Kurje vasi v zadnji sobotni številki Vašega lista, zahtevam, sklicevaje se na tiskovni zakon, da sprejmete v svoj list sledeči popravek:

Res je, da sem g. Borštniku koncem leta 1887 poslal svoj stroškovnik glaseč se na 398 gld. 81 kr.;

res je, da mi je on ta stroškovnik potrdil, ter me prosil, da naj ga počakam.

Ko sem g. Borštnika tožil, je to sicer tajil, ali dana mu je bila prva prisega, in če bi bil prisegel, da ni prejel stroškovnika koncem l. 1887, — da ga ni potrdil, in da me ni prosil, da naj ga čakam, potem bi bil jaz v pravdi propadel ter bi bil moral plačati g. Borštniku stroške pravde.

Ali g. Borštnik si ni upal zanikavno priseči, ter je prisego name zavrnil, kar bi bilo vsekako neumljivo, če je vse res, kar g. Borštnik trdi.

Ni res, da mi je g. Borštnik dné 30. junija 1888 plačal 150 gld. na račun stroškovnika, kojega je prejel julija meseca 1887;

ni res, da mi je dvakrat plačal znesek 250 gld.;

ni res, da mi je dné 1. maja pod št. 8235 plačal od sodišča priznanih stroškov 195 gld. 36 kr.

Tukaj si hoče g. Borštnik znesek 150 gld. dvakrat v račun postaviti.

Dolževal mi je na ekspenzarjih do konca leta 1887 398 gld. 81 kr.

Ta znesek je sam pripoznal, torej gotovo ni bil pretiran in to tem manj, ker se ima vendar ozir jemati na koleke, pristojbine in komisijske stroške, katere sem moral za g. Borštnika zakladati.

Svoj expenzar v letih 1888 in 1889 pa sem predložil sodiščem in sodišča so ga skupno določila na 195 gld. 36 kr. Ta znesek ni bil pretiran, kar najbolje to dokazuje, da se g. Borštnik proti dotičnim odlokom niti pritožil ni.

Pričetkom maja 1890 mi g. Borštnik ni plačal 195 gld. 36 kr., nego samo 23 gld. 27 kr. in sicer v roke mojega koneipijenta dr. Hudnika. — Ostalo je namreč od določenih 195 gld. 36 kr. samo 23 gld. 27 kr., to pa zategadelj, ker se je tukaj pred vsem odbilo tist h 150 gld., katere je plačal g. Janez Borštnik dné 30. junija 1888 in katere mi sedaj po vsi sili dvakrat v račun postaviti hoče. Odbilo se je tukaj tudi nekoliko stroškov, koje je plačal g. Anton Mehle, ki je bil neko pravdo proti g. Janezu Borštniku zgubil, tako, da je gospod nasprotnik od sodnijske določenega zneska 195 gld. 36 kr. maja meseca 1890 plačal samo 23 gld. 27 kr. In vendar mi sedaj v račun postavi celih 195 gld. 36 kr. in pa onih 150 gld. še posebej!

Ni res, da računa od 5. julija 1887 dalje g. Borštniku nisem hotel dati, kljuba temu, da me je večkrat prosil ustmeno in pismeno.

V drugi polovici l. 1887 imel je g. Borštnik tri drage in težavne pravde z graščakom Galletom v Bistri. Obravnave vršile so se na licu mesta deloma v gozdu, deloma v Bistri. Prav lahko je torej mogoče, da je pri tem naraslo expenzarja 143 gld. 94 kr., ker sem moral plačevati tudi koleke, pristojbine in vozove.

Kako draga in obsežna je bila posebno jedna pravda, kaže to, da je moral gosp. Borštnik zvedencem pri jedni sami komisiji plačati okrog 150 gld.!

Res je, da sem aprila meseca 1890 svojo terjatev vknjižil tudi na posestva g. Borštnika: to se je zgodilo v prvi vrsti zategadelj, ker mi je g. Borštnik eksekucijo na premlčnine z neutemeljenimi rekurzi zadrževal in pa tudi zategadelj, ker mi je g. Borštnik ravno v tistem času mesto plačila poslal list, v kojem ni bilo družega čitati, nego psovanje in žaljenje. V tem listu očital mi je moje kazensko pravdo in družih takih rečij!

Res je, da sem nasprotnikovemu otroku naročil, naj pride oče v tednu k obračunu in po legalizovano pobotnico. Da je to res bilo tako, to potrdile bodo priče, ki so b le pri tisti priliki v moji pisarni navzoče.

Pobotnica je za gosp. nasprotnika pripravljena, in če ne pride v kratkem po njo, vložil jo bom v sodnijsko shrambo.

Ni res, da g. Janez Borštnik za vsa draga plačila nima družega, kakor nekaj zgubljenih pravd.

Glavne pravde vodil je z gospo Šušteršičevo v Ljubljani in z graščakom Galletom v Bistri.

Večino pravd bilo je takih, da je konečni vspeh odvisen bil od tega, kako bodo zvedenci in priče govorile. G. Borštnik se je namreč vselej na celo tolpo prič skliceval ter s tem pravljanje prav zelo podražil. V pravdi proti gospoj Šušteršičevi izrekli so se zvedenci proti njemu in zategadelj je bil konečni vspeh ta, da je vžitek prepirnega prostora sicer ostal g. Borštniku, da pa ste morali stranki vsaka svoje stroške sami trpeti.

V pravadah proti graščaku Galletu so pa priče g. Borštnika popolnoma na cedilu pustile. To lahko potrdi župan borovniški in pa pl. dr. Schrey v Ljubljani.

Ravno zategadelj nisem hotel g. Borštnika več zastopati, ker se ni bilo prav čisto nič zanesti na priče, na koje se je on pri vsaki priliki in pri najmanjši pravdi skliceval.

Lahko rečem, da sem g. Borštniku ravno tako računal, kakor računajo vsi advokati v Ljubljani.

V Ljubljani, dné 3. avgusta 1890.

Dr. Ivan Tavčar.



Štev. 6261.

Naznanilo.

Zaradi glavnega snaženja in potrebnih poprav uradnih prostorov ostane dež. blagajna kranjska od 11. do vštetega 16. avg. t. l. strankinemu prometu zaprta.

Deželni odbor vojvodine Kranjske.

V Ljubljani, dné 4. avgusta 1890.

Žrebanje prihodnji teden!

Srečke dunajske razstave

2 glavna
dobitka
vsak 50.000 gld.
vrednosti.

Srečka je veljavna
za obojno žrebanje.

Drugo žrebanje
15. oktobra.

Srečke po 1 gld. dobé se pri (20—13) C.C. Mayer-ju v Ljubljani.

OLJNATE BARVE

kositarских pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.

Umrli so:

30. julija. Marija Mali, železniškega sluge vdova, 39 let, Poljanska cesta 47, jetika.

V bolnišnici:

1. avgusta. Mihael Zorman, delavec, 50 let, vsled raka. — Gašper Pregelj, delavec, 29 let, spridenje krvi.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		barometra v mm	toplomera po Celziju		
7. u. zjut.	737.6	21.0	sever	jasno	
4 2. u. pop.	736.0	28.4	sl. svzh.	del. jasno	4.0
9. u. zveč.	737.3	19.3	sl. jvzh.	„	„
Srednja temperatura 22.9° za 3.1° nad normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

5. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88 gld. 35 kr.
Srebrna „ 5 1/2 „ 100 „ 16% „	89 „ 60 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 70 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 20 „
Akije avstr.-ogerske banke	981 „ — „
Kreditne akije	307 „ 75 „
London	115 „ 95 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 19 1/2 „
Cesarski cekini	5 „ 50 „
Nemške marke	56 „ 62 1/2 „